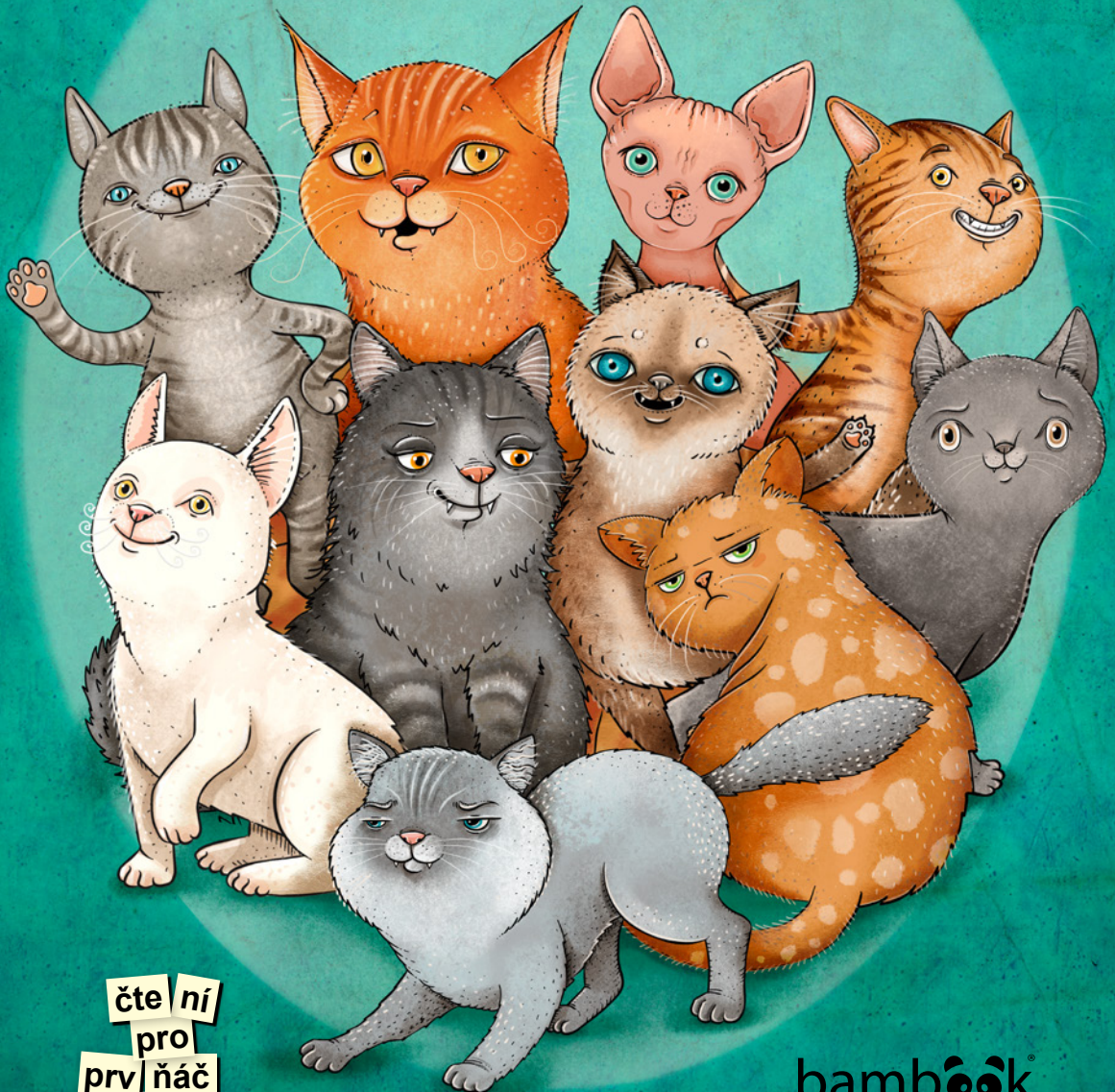

Václav Bárta

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

KNÍŽKA O KOČKÁCH

čte ní
pro
první
čtená
cký

bambóok

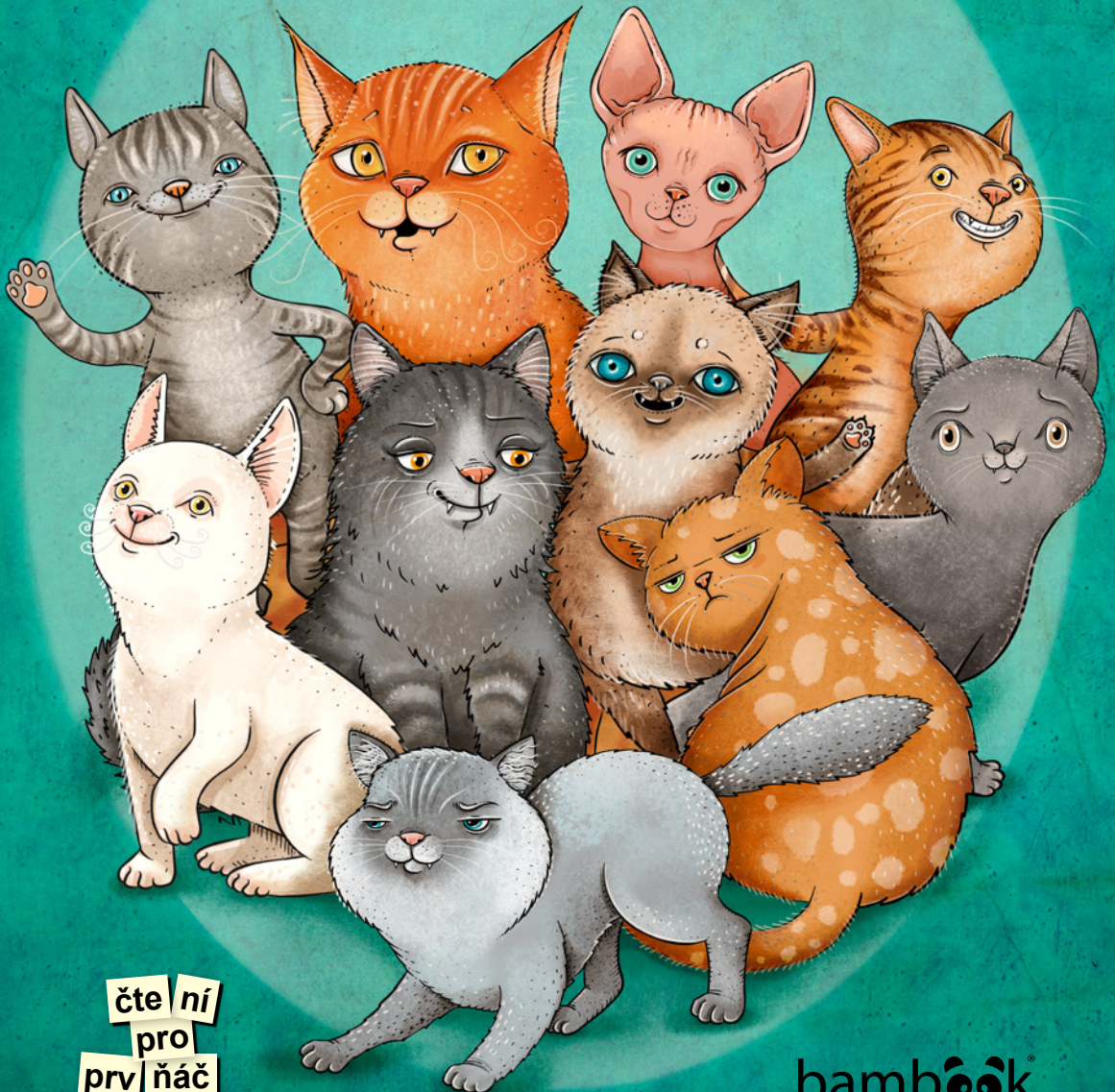
Přečtěte si také...

Václav Bárta

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

KNÍŽKA O KOČKÁCH

čte ní
pro
první
ky

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Václav Bárta

KNÍŽKA O KOČKÁCH

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8635. publikaci

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 80

Vydání 1., 2023

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2023

Cover Illustration © Zuzana Dreadka Krutá, 2023

ISBN 978-80-271-6999-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-3526-4 (print)

Obsah

Předmluva	7
Něvská maškaráda Kája	11
Bengálský kocour Mňouk	15
Ruský modrý kocour Uran	19
Perská kočka Elza	23
Birma Míla a kokršpaněl Míla	27
Turecká angora Rebeka	31
Egyptská kočka Nefertiti	35
Sibiřský kocour Cvrnk	41
Habešský kocour Kot	45
Mainský mývalí kocour Ivan	49
Klapouchý kocour Mikeš	55
Kočka domácí a sphynx Nelina	59
Norská lesní kočka Bára	65
Německý rex Ester	69
Britská kočka Šklíba	73
Evropská kočka Darina	77

Předmluva

Bylo to docela nedávno, kdy jsem napsal knížku Zvířátka ze zoo. Celkem nedávno mi vyšla taky Knížka o psech. A vlastně nedávno vyšla tahle nejnovější. Jsem za ta nedávna vděčný nejen nakladatelství. Vděčím za ně i zvířatům, o kterých je v příbězích řeč. Proč je tomu tak, jsem v předchozích knížkách vysvětlil. A řekl bych, že bude třeba, abych to udělal i potřetí.

Připomínám, že jsem se naučil rozumět řeči zvířat. A zanedlouho jsem si rozuměl s Alíkem. To je náš pes. Sem tam mě i poslechl, občas se mnou i mluvil. Někdo by řekl, že štěkal, ale já jsem té jeho psí řeči rozuměl. Štěknul, že chce jít ven nebo podrbat za uchem. A já už jsem věděl. Když jsem mu ale řekl, aby kráčel opatrně a nezvrhl kočce miskou, dělал, že mi nerozumí.

A jsme u kočky. Naše kočka Micka a pes Alík nebyli zrovna kamarádi. Nevěděl jsem, co se mezi

nimi stalo. Když mi ale Alík vyprávěl, co všechno mu kočka vymňoukala, rozvázal se Micce jazýček. A tak jsem se dozvěděl, že na ni Alík žárlí. A dělá všechno pro to, abych té její kočičí řeči nerozuměl. Ale teď už jí to nedalo, a rozpovídala se. A spousta z toho, co mi řekla, jsem slyšel poprvé. Tak si to taky poslechněte. Stojí to za to.

Představte si, že kočky slyší mnohem líp než psi. Taky nejsou lakomé ani líné jako někteří pejskové. Rády svým milovaným páníčkům darují ulovené myši. A nic za to nechtějí. To pes nedokáže. Žízlivá kočka může pít i slanou vodu. Třeba rovnou z moře. To ať si pes zkusí! Je prokázáno, že lidé, kteří mají doma kočku, mají zdravější srdce než ti, kteří ji nemají. Něco takového se u psů neprokázalo. A je toho ještě spousta, co kočky dokážou. A psi ani náhodou.

Micka povídala o dalších kočičích přednostech a měla toho tolik, že se Alík nezmohl na slovo. Když nakonec došlo při vypravování na to,

že v Rusku existuje divadlo, kde hrají jenom samé kočky, našel pes Alík konečně řeč.

„Víš co?“ řekl Micce, „my to ještě překonáme. Dáme se dohromady a budeme hrát divadlo spolu.“ A na víc už nečekal. Vzal Micku za pacičku a ona vzala za pacičku Alíka. A štěkali a mňoukali pěkně po psím a po kočičím moc pěkné divadlo o tom, že se pes a kočka mají rádi.

Alík a Micka byli první, kdo mě utvrdil v myšlence, že kočka se psem můžou najít společnou řeč. Jen si teď nejsem jistý, jestli to bylo doopravdy, nebo to bylo jenom divadlo.

Něvská maškaráda Kája

Na nejvyšší větvi stromu v širém poli seděl pták. A zvesela si prozpěvoval. Na stromě seděl také Kája. Kája byl kocour. A moc rád se předváděl před kočkami.

„Však ono tě to zpívání brzy přejde, pěnkavo,“ utrousil Kája naschvál le-da-by-le. Zaujal správný kocouří postoj a řekl: „Dívejte se.“

Kočky, užaslé mužnou Kájovou odvahou, pozorovaly, jak jejich idol šplhá po vysoké hrušce v širém poli výš a pořád výš. Až na nejvyšší větev...

V tom nedělním popoledni byla celá naše obec na nohou. To už se rozkřiklo, že kocour paní učitelky Procházkové vylezl na nejvyšší větev nejvyššího stromu v kraji. Sedí tam, klepou se mu pacičky a nemůže dolů. Paní učitelka připomněla Kájovi jeho vzácný původ i nemalou cenu. Bylo to důstojné a inteligentní, ale málo platné. Za paní učitelkou šli sousedé a pár chalupářů z Prahy. S žebříky

a dobrými radami. Ale žebříky nedosáhly a rady nepomohly.

Místní požární sbor vyrazil k místu zásahu v plné parádě. Ale ouha! Včera lilo, a to tak, že to až zastavilo žně. A těžký vůz zapadl v rozmoklé oranici po nápravě. A nemohl dál... Tak co teď? Kája seděl na nejvyšší větvi a nemohl dolů. Opodál stál kombajn, který měl poruchu žacího zařízení. Ale jinak byl pojízdný.

A tak jste mohli spatřit obrázek, za který by po-ho-to-vý fotograf dostal cenu Report Pressu. Zvěčnil by hasiče, stojícího na kabině kombajnu s dlouhou tyčí. A ten hrdinný hasič s nasazením života sundává z hrušky vyděšeného kocoura.

Hasič sklidil velký potlesk. I když žádný oheň neuhasil. A aplaus sklidil i kombajnér. Přestože s kombajnem žádné obilí nesklidil.

A co naše kočky? Nějak už je to netáhlo do polí. Založily recitační kroužek. A o nedělích na návsi pod nevysokou lípou recitovaly:

Před kočkami kocour Kája
chtěl se předvést jako frája.
Vlezl na strom po půl jedné...
Bylo pozdní odpoledne,
když ho dolů na tyči
sundávali hasiči.

Bengálský kocour Mňouk

„Naše rodina je mu-zi-kant-ská. To si pamatuj,“ řekl mi kocour Mňouk. „Moje máma byla zpěvačka a táta sbormistr kočičích sborů. Odmala bylo jasné, že půjdu v jejich šlépějích neboli stopách. Zpěvačkou po mémě jsem se stát nemohl. A tak bylo jasné, že budu sbormistrem.“

Ale z toho, že z něj bude sbormistr, moc šťastný nebyl. Táta byl už nějaký rok na penzi. A kočičí sbory vznikaly a zanikaly živelně. A to nebylo moc k poslouchání. V kočičí zušce se Mňouk naučil noty, na kon-zer-va-to-ři se pak pilnou pílí odnaučoval podupávat do rytmu. A když skončil kočičí AMU, byl z něj vystudovaný sbormistr. Mňoukovo vedení bylo na kočičích sborech brzy znát. Členové i členky se naučili chodit řádně na zkoušky a zpívat potichu i nahlas. A dokonce i podle not. Chválu na Mňoukovy pěvecké sbory pěl kulturní dům Ve Staré stodole i Evropská unie koček. Ale Mňouk spokojený nebyl.

„Nemělo to žádnou šťávu,“ stěžoval si. „Mužský kocouří sbor zkoušel odpoledne. A ženský kočičí navečer. Časem jsem si všiml, že dámy přicházely ke stodole už odpoledne, dlouho před večerní zkouškou. A páni postávali před stodolou dávno poté, kdy jejich zkouška skončila.

A tak jsem jim jednou řekl: „Nestůjte před stodolou a pojd'te dál.“ Členky dámského sboru se posadily a poslouchaly zpěv pánů kocourů. To byste nevěřili, jakou to zpívání mělo najednou šťávu! Navečer se to zopakovalo. Jenom v obráceném pořadí. A pak už to šlo ráz naráz. Oba sbory se spojily a zpívaly tuze krásně a s náramným elánem. Jejich koncerty za teplých letních nocí dávno překročily hranice stodoly. A navíc to vypadá, že brzy budeme mít i dětský sbor,“ dodal Mňouk.

A já dodávám, že z kocoura Mňouka se stal slavný di-ri-gent. Jeho metodu šťastného zpěvu uznává celý svět. A proslýchá se, že se jí budou řídit všechny sbory Evropské unie. Nejen v kočičím světě.

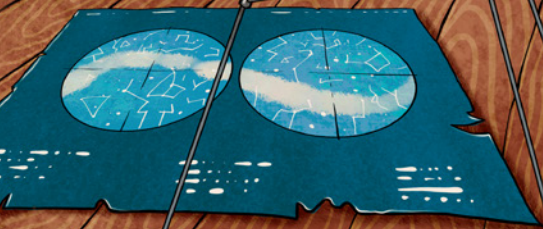
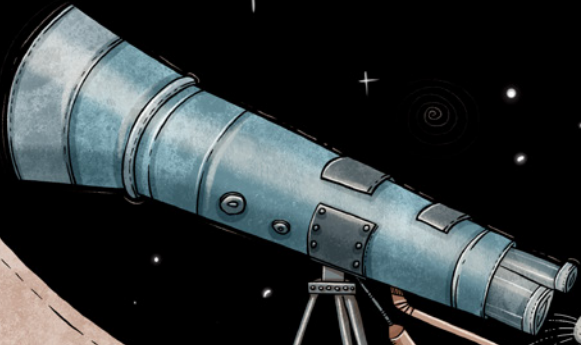
A my si můžeme přidat básničku:

Kocour Mňouk je v pohodě
díky svojí metodě.

Bez problému secvičí
skvělý koncert kočičí.

V něm sbory libými hlásky
mňoukají nám písňě lásky.

Ruský modrý kocour Uran

Stál u Petřínské rozhledny. A chystal se šplhat nahoru.

„Copak, mladej?“ zeptal jsem se ho.

„Já jsem ruský modrý kocour Uran,“ řekl.

„No dobrá,“ pokračoval jsem já. „A co s tím?“

„Musím nahoru, abych byl co nejbliž,“ odpověděl mi Uran.

„Aha, tak jo,“ přitakal jsem naoko. Ale věděl jsem, že bych mu měl to šplhání rozmluvit.

Za chvíli jsme seděli na lavičce pod rozhlednou a povídali jsme si. A tak jsme se dostali k tomu, proč chtěl kocour šplhat nahoru.

„Objevil jsem u nás v domě leták s pozváním na návštěvu hvězdárny,“ začal rozvazovat. „Dívali jsme se na nebe plné hvězd a souhvězdí. A pan hvězdář říkal, že mají svoje jména. Třeba Beran, Labuť, Býk, Vel-ry-ba, Velká medvědice, Rys. Když řekl Rys, dostal jsem velkou radost. Protože rys je vlastně velká kočka se špičatýma ušima.“

A tak jsem se zeptal, jestli tam není ještě nějaká hvězda s kočičím jménem.“

„Uvidíme,“ řekl pan hvězdář. „Třeba nějakou takovou najdeme. Jak ti říkají?“

„Ruská modrá kočka Uran,“ odpověděl.

„No tak to se povedlo,“ usmál se hvězdář. „Pojď tuhle k dalekohledu, něco ti ukážu.“

„Viděl jsem v da-le-ko-hle-du velikou hvězdu. A byla tak blízko, že stačilo sáhnout a držel bych ji v tlapkách,“ zasnul se.

„Tak abys věděl, tahle modrá planeta se jmenuje stejně jako ty. Uran,“ řekl hvězdář.

„Tak já mám svou planetu! Jmenuje se po mně a ke všemu je modrá jako já! A je tak blízko, že jsem na ni skoro dosáhl. Škoda že ta hvězdárna není trochu vyšší.“

Pochopil jsem kocourovo povídání do puntíku. Jenom jsem věděl, že ruské modré kočky jsou na tom se šplháním bídne. A že ho musím od toho nápadu odradit.